

Пісні-Сторінки
Юрік Мандруївник

Ілюстрації Елізи Фенц-Ф'єтор
Накладом Гуртівні Паперу Аєгсбург,

Теодор Стори
Юрчик Манджівник

Ілюстрації Єлбзи Фенц-Ф'етор

*Накладом Гуртівні Паперу
Аугсбург, 1947.*

Переклад з німецького „Der kleine Höwelmann“
за згодою в-ва Г. Сталлія, Ольденбург. Всі права застережені.

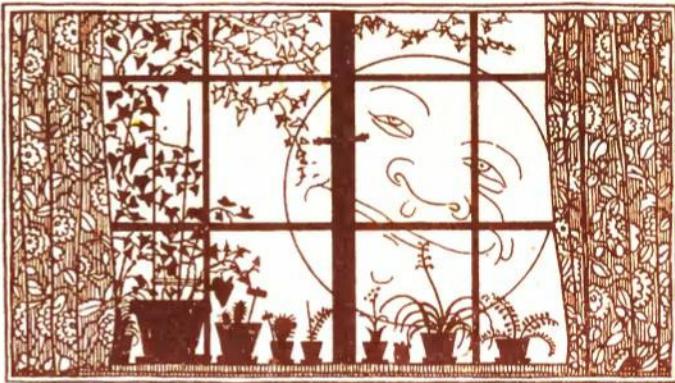
Набілавса за день Юрчик,
Втому очі налягає.
З дідусем тепер сидить він
Та й відпочиває.

Сидить Юрчик на колінах,
Перед себе споглядає,
Як на небі місяць сходить,
Днина поясає.

Юрчику, коханий хлопче,
Ти все жвавий, веселенький,
За те дідусь тебе любить,
Любить батько й ненька.

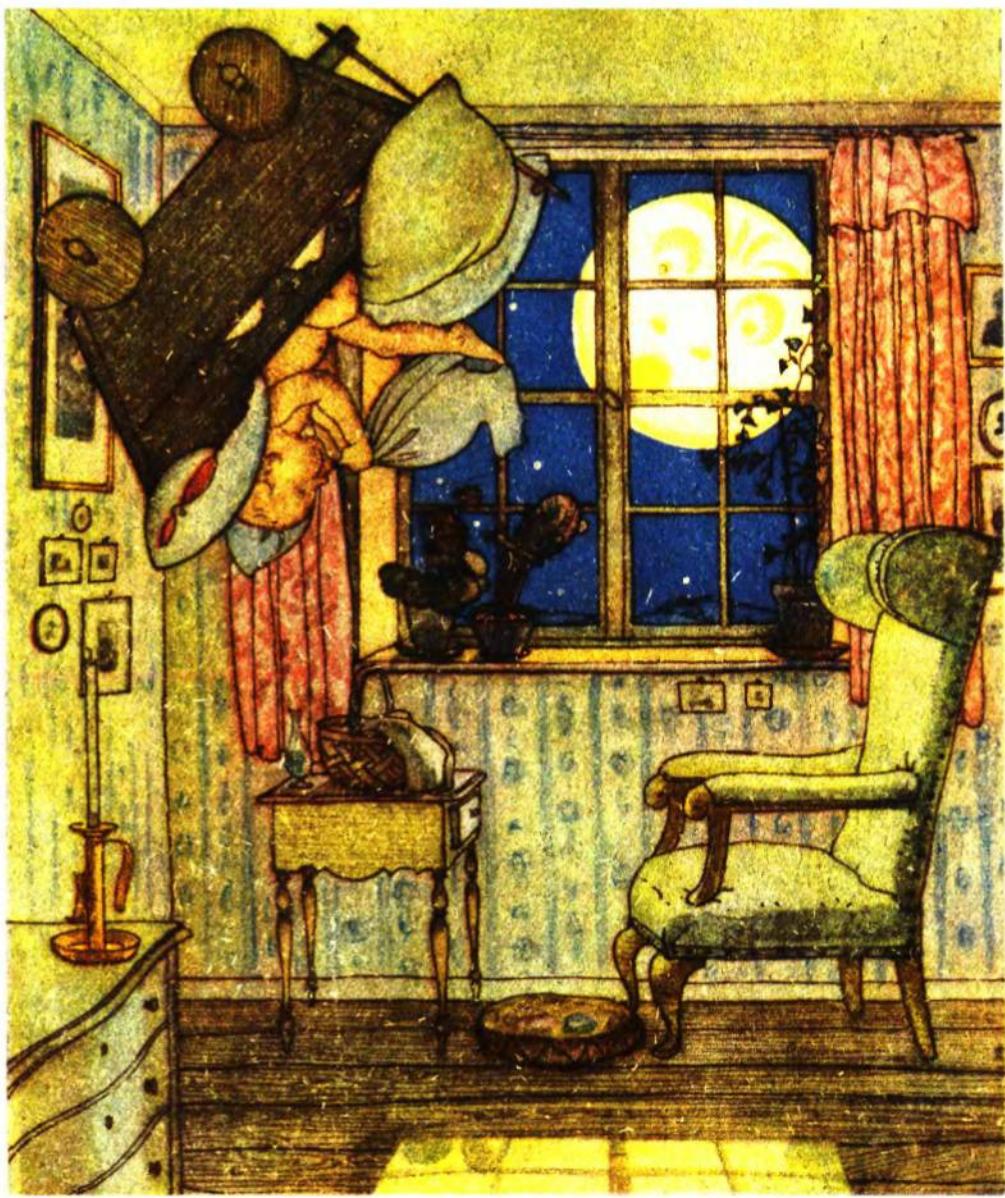

Був собі малий хлопчик, називався Юрчик. Уночі спав він у ліжечку на коліщатках. Спав у ньому і після обіду, як був утомлений. Коли ж не був утомлений, то матуся мусіла возити його у тому ліжечку по кімнаті, і ніколи не було йому досить того воження. Одної ночі лежав малий Юрчик у свому ліжечку і не міг заснути; а мати вже давно спала у свому великому ліжку поруч з ним. „Мамо“, каже малий Юрчик, „я хочу їздити“. Матуся простягнула у сні руку та возила ліжечко сюди й туди, а коли вже рука зболіла її, Юрчик кричав: „Ще, ще!“ і вона возила його далі. Але нарешті заснула зовсім і не чула, хоча Юрчик і кричав; пропало, та й тоді! Трохи

згодом крізь вікно залянув місяць, добрий місяченько, та й побачив щось таке кумедне, що з дива аж протер очі рукавом; такого старенький місяць не бачив ніколи за все своє життя. Юрчик лежав у ліжечку з відкритими очима і виставив одну ніжку вгору наче щоглу. А сорочинку скинув та й повісив, наче вітрило, на малий палець нош; узяв руками сорочинку за два кінці та почав у неї дмухати. І ось помалу-малу ліжечко почало їхати, зразу по підлозі, потому по стіні, а далі до гори ногами по стелі, і знову по другій стіні вниз. „Ще, ще!“ кричав Юрчик, коли вже знову був на підлозі; надув щічки, а ліжечко їхало далі й далі. Мав Юрчик щастя, що це було вночі, коли земля стоїть на голові; а то був би впав та й розбився.

Коли об'їхав так уже три рази, місяць нараз залянув йому в очі. „Хлопче,“ казе, „що тобі не досить?“ „Ні,“ закричав Юрчик, „ще, ще!

Відчини двері! Я хочу їхати через місто; хай усі люди бачать, як я іду. „Цьою я не юден зробити,” сказав добрий місяченько; але кинув довший промінь через дірку від ключа, і по тому промені Юрчик вийшов з хати.

На вулиці було тихо й пусто. Високі domi стояли в ясному місячному сяїві та гляділи в місто своїми чорними вікнами наче приуркуватими очима. Ліжечко підскакувало і торохтіло, як Юрчик їхав у ньому по вулиці; а добрий місяць ішов поруч та присвічував; але людей не було ніде видно. Коли минали церкву, нараз запіяв великий золотий півень, що сто-

їть на дзвіниці. Вони зупинилися. „Що ти там робиш?“ кликнув знизу Юрчик. „Пію перший раз!“ відкликнувся зюри золотий півень. „А де ж люди?“ кликнув знизу Юрчик. „Сплять,“ відкликнувся зюри золотий півень, „коли я запію втретє, пробудиться перша людина.“ „Задовіг мені на це чекати,“ сказав Юрчик, „поїду в ліс, хай усі звірі бачать, як я іду.“ „Хлопче,“ каже добрий місяченко, „що тобі не досить?“ „Ні“, закричав Юрчик, „ще, ще! Світи, місяченку, присвічуй!“ I він знову надув свої круглі щічки, а добрий місяць присвічував, і вони поїхали крізь міську браму, а далі через

поле в темний ліс. Нелеіко було місяченькові пробиратися поміж деревами, часом він оставався позаду, але завжди, знову здоганяв Юрчика.

У лісі було тихо й пусто; не видно було звірів; ані оленів, ані зайців, ані малих мишок. Так вони їхали далі й далі, то смерековими, то буковими лісами, то віору, то вдолину. Добрий місяць ішов поруч і світив у кущі; але звірів не було видно; тільки малий котик сидів на дубі та блискав очима. Вони зупинилися. „Це малий Мурко!“ сказав Юрчик, „я знаю його добрі, він своїми очима вдає зірки.“ А як рушили далі, котик стрибав з дерева на дерево. „Що ти там робиш?“ кликнув Юрчик знизу. „Поблизку собі,“ відклікнувся котик згори. „А де ж інші звірі?“ кликнув Юрчик. „Сплять,“ відповів котик і знову перескочив на друге дерево, „послухай, як храплять.“ „Хлопче,“ каже добрий місяченько, „що тобі не досить?“ „Ні,“ закричав Юрчик, „ще, ще! Світи, місяченьку, присвічуй!“ І надув щічки, а місяченько присвічував; і так вони виїхали

з лісу та й поїхали по степу аж на кінець світу, а опісля просто до неба.

Весело там було; зіроньки ще не спали, а їх оченята блискотіли, що аж ціле небо сяяло. „А ну, з дорош!“ закричав Юрчик і в'їхав у саму ґущу зірок, так що вони зо страху падали з неда. „Хлопче,“ каже добрий місяченко, „ще тобі не досить?“ „Ні!“ закричав Юрчик, „ще, ще!“ I — чи бачили ви таке — як махне місяченка в ніс, аж тому в очах потемніло! „Фу!“ скрикнув та й пояс, а всі зірки позаплющували очі. У цілому небі стало нараз так темно, що аж страх! „Світи, місяченку, присвічуй!“ кричав Юрчик, але ані місяця, ані зірок не було ніде видно; бо вони всі пішли вже спати. Тоді Юрчик дуже налякався, що остався сам один у небі. Він узяв кінчики сорочинки в руки та надув щічки; але не знав що й куди, то й їздив сюди-

туди, іайта-вісьта, а ніхто не бачив, що він
їздить, ані люди, ані звірі, ані зіроньки.

Аж ось унизу, на самому краю неба виглянуло кругле, червоне обличчя, а наш Юрчик думав, що це місяць зійшов знову. „Світи, місяченьку, присвічуй!“ кричав він. І знову надув щічки та й іхав навмання впоперек цілого неба. Але це було сонце, що саме вихилилося з моря. „Хлопче,“ сказало воно, ілянувши на нього своїми жаркими очима, „а що ти тут робиш у моєму небі?“ І — раз, два, три! — взяло малого Юрчика та й кинуло його в ту велику-велику воду. Хай собі, мовляв, поплаває!

А далі?

Так, що ж далі? Не знаєте? Якби ми з вами не були наспіli та й не забрали Юрчика в човен, то він міг був утопитися!

